

Jé hele, támhle padá hvězda. Tak si něco přej.....

POHÁDKA O PADLÉ HVĚZDĚ

V nově vybudovaném parku se dívala před sebe na čerstvě vysázené stromky. Za ní stála vila, kdysi v majetku Židů, která už tehdy byla opuštěná a zdevastovaná. Svým tělem a výškou je převyšovala. Vzhlížela hrdě na nově vybudovanou proseckou estakádu, po níž se valila auta nahoru, na nově vybudované a budující se sídliště Prosek. Nebo někteří volnoběhem sjížděli do Vysočan, zvaných „dělnickou čtvrtí“.

Ve tvářích červená, se štíhlou postavou, mladá, plna očekávání. Pokud zrovna nebyla mlha či smog, pozorovala domy přes křižovatku Harfa až na Spojovací. A ještě dál. Viděla domy na Ohradě. Pokud jela očima více doprava, mohla shlédnout horu Vítkov s ohromnou sochou Jana Žižky, sedícího na koni. I později vybudovaný žižkovský vysílač, který měl posílit televizní signál.

Stávala tu denně. Zamyšlená, někdy se tvářila majestátně, dnes už nevíme, zda měla radost z toho, že postupem času se z některých stromků stávaly stromy, vyšší a vyšší, začínaly ji zakrývat výhled na některé periférie. Výhled, kdy Prahu měla jako na dlani, se místy ztrácel. Občas zabloudila očima úplně doprava, kde se zrovna stavěla letní dráha, tráva byla z umělé hmoty a dalo se na ní lyžovat.

Protože naše vycházející hvězdička, jak se zdálo, měla ještě kariéru před sebou, nebyla vůči nikomu agresivní a většinu času v rozjímání mlčela. Neměla nepřátele. Jen občas si ji někdo všimnul a zamumlal na její adresu cosi nesrozumitelného. Většinou to bylo z úst svářeče či soustružníka, vracejícího se z Kolbenky či Pragovky autobusem, vlekoucím se pomalu v koloně do kopce.

Tak to šlo několik let. Stromy se jakoby zázrakem vytáhly do ohromné výše. Jen místy, kde rostly pomaleji, bylo možné v dálce spatřit ještě malou část panoramatu. Ale na kdysi vycházející hvězdičku už takřka nebylo vidět. Ani z komunikace v některých úsecích poznat, že ona je dnes ve tvářích více rudá než červená. Provokativně namalována.

Doba šla dál... Sídlíště rostly jako stromy, které zakrývaly výhled do dále. A až na kopec bylo tlumeně slyšet výkřiky demonstrantů z ulice, že nějaký Havel s Dubčekem by měli jít na nějaký hrad v Praze. A také, že komunistická strana a její Státní bezpečnost je Gestapo. To nejlépe slyšela, když šel průvod právě z „dělnického“ obvodu a slova „montérek“ se doplňovala se slovy studentů a herců, vykřikujících, že jsou tu s námi.

Havel, jak se později ukázalo, byl Václav Havel a stal se prezidentem republiky.

A jednoho dne v roce 1990 si na naši hvězdičku začali stěžovat občané. Je to RUDÁ HVĚZDA, symbol totality, přežitek, nástroj komunistů. Hvězda nechápavě kroutila svou pěticípou hlavou. Takových let mě milovali, starali se, udržovali tělo a zkrášlovali hlavu. Nestála jsem jen zbůhdarma. Naopak, visela v každé ulici, v mnoha zemích, byla symbolem státních vlajek a znaků...Co se s těmi lidmi stalo? Kde jsou soudruzi, jimiž jsem byla tolik hýčkána?

Ale nikdo nechtěl nářky vyslyšet. Jednoho dopoledne přijeli lidé s velkým vozem, šli do zmíněné židovské vilky nad ní, aby se pozeptali po přívodu elektrického proudu. Ve vile ovšem nikdo nežil a elektřina byla odpojena. Nakonec se železné tělo, na němž byla posazena pěticípá hlava, celá konstrukce sesula k zemi. Leží tam, chuděra, rezaví. Podstavec z betonu, nesoucí monstrum, se rozpadá víc a víc, stejně jako dům po Židech, do něhož zatéká. Někdo z něj ukradl okna, dveře, odšrouboval, odnesl i radiátory. Hvězdu však – možná kvůli nedostupnosti terénu - nikdo nechce. Zcela určitě se rozpadne a splyne se zemí.

Tak se ani nedozvěděla, jak dopadla její mladší a nižší sestřička která stála nedaleko: na malé křižovatce mezi sídlišti Prosek a Ďáblice. Ta se dožila skoro o rok delšího věku a nebyla skácena celá. Jen jacísi řemeslníci na vysokozdvížné plošině uřízli její hlavu a pravděpodobně složili do nějaké haly nebo odvezli Sběrným surovinám. Když už máme ten kapitalismus, všechno se musí zhodnotit, převést do peněz.

A tak hvězdičky a hvězdy zmizely z ulic. Jedna je v Kladně, na dosti rušné ulici. Ukryta v křoví, známa jen páru zasvěcených. Těm prý skýtá naději. „Co kdybychom se jednou vrátili?!“ Možná dobře, že se prosecká hvězda nedozvěděla, jak skončila sestřička. A celé hvězdné příbuzenstvo z vlajek, emblémů, státních znaků, ulic a klop kdysi vybrané a vládnoucí společnosti.

Pepíno Maraczi

(Poznámka: Tento text na Štědrý večer dne 24. prosince 2005 po 21 hodině byl přečten ve vysílání Českého rozhlasu 6 v monotematickém pořadu o hvězdách.)